Супокій навкруг панує,
Нерухомо степ лежить;
Тирсу гнучкую й густую
Вітерець не ворушить.

Рівний поверх, як на морі...
Страшно-мертвий супокій...
Тільки сонце на просторі
Ллє палючий промінь свій,

Що було живе — сховалось,
Не почуєш голосів,
Наче скрізь в степу,—здавалось,-
Янгол смерті пролетів...

1885